

DE ASSISTENTE

Kelly Collins

De assistente

Kelly Collins

De assistente
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Kelly Collins
Vertaling: Jen Minkman
Oorspronkelijke titel: *Learning Curve*

Omslagontwerp: Jen Minkman / Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave oktober 2021
ISBN 9789403639857
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Coco Chanel had gelijk toen ze zei: ‘Er zijn mensen die geld hebben en mensen die rijk zijn.’ De mensen die ze vergat te noemen waren degenen die geen van beide waren: de arme stakkers die van salaris naar salaris leefden, die leenden van persoon A om persoon B te betalen. Ik was een van de mensen die Coco Chanel vergeten was te noemen, maar ik was van plan om daar verandering in te brengen.

De “persoon B” in mijn leven was collegegeld, huur en boodschappen. Ik had het maximum uit mijn leningen gehaald. Ik had het maximum van mijn creditcards opgenomen. Ik had al mijn opties gebruikt. Ik leefde nu alleen nog maar van hoop en dromen. Klaar met drie jaar studie en volledig gefocust op het afmaken van dat laatste jaar.

Ik wierp een blik op mijn horloge - een Timex. Ik deed mijn best om te zijn zoals de slogan van dat merk: *Takes a licking and keeps on ticking*. Net als dit horloge dat ik al een dozijn keer had laten vallen, per ongeluk in de was had gestopt en was verloren, was ik geen opgever. Ik kon best een paar klappen opvangen en desondanks doortikken.

Mijn laatste poging om mezelf te redden was de afspraak met de directeur van de universiteit, waar ik nu naar onderweg was. Ik had hem bestookt met vijftien brieven, tweeëntwintig telefoontjes en vijf uur pontificaal wachten in de ontvangstruimte bij zijn kantoor. De brieven bleven onbeantwoord en de telefoontjes

werden niet beantwoord, maar mijn *sit-in* in de wachtkamer had zijn werk gedaan. Hij wierp me een enkele blik toe en plande een afspraak in. Het bleek dat zijn secretaresse deze zomer vrij zou nemen om door Europa te reizen en hij zocht een vervangster.

Ik pakte mijn spullen en racete over de campus naar zijn kantoor. Wat ik miste aan ervaring zou ik vast goedmaken met vastberadenheid.

Ik had geen idee wat de baan inhield, maar ik was overal voor in. Een zomerbaantje zou me ervan weerhouden terug te gaan naar de commune. Ik was klaar met gemeenschapstuinieren en vrije liefde. Ik wilde méér. Ik wilde de macht en controle die een diploma met zich meebracht.

Het glazen plafond was er: het glinsterde en schitterde en gaf je een glimp van een mogelijke toekomst, maar het was kogelvrij glas. Onverwoestbaar. Er was geen manier om er doorheen te breken als je een vrouw was met beperkte middelen. Ik wist gewoon dat directeur Hollings de macht had over deze school, en macht was iets waar ik naar hunkerde. Hopelijk zou hij me de baan aanbieden.

Toen ik voor zijn deur stond, sprak ik mezelf streng toe. Ik kneep mijn wangen samen, trok mijn rok recht en bracht nieuwe lipgloss aan. Na een lange, diepe ademteug stapte ik naar binnen. Iets zei me dat vandaag het begin was van iets groots.

Ik kondigde mezelf aan bij de secretaresse met haar zuinige gezichtsuitdrukking. 'Sandra Tierney. Ik ben hier voor directeur Hollings.'

Ze liet een pen uit haar dunne, knokige vingers vallen. Vingers die ze zonder twijfel dag in dag uit gebruikte om hard te werken. Ze had geen vetkussentjes meer van het vele typen en de knokige kootjes leken een beetje op potloden.

Op het naambordje op haar bureau stond *Greta*. Een ouderwetse naam. De vrouw ging staan en had zo'n kromme rug dat ze vast aan het begin van de eeuw was geboren. Haar schoenen met zachte zolen piepten over de vloer tot ze tot stilstand kwam voor de deur van directeur Hollings. Ze klopte twee keer en opende de deur. 'Juffrouw Tierney is hier voor u,' zei ze met een lichte

De assistente

trilling in haar stem. Was het angst of ouderdom waardoor haar stem trilde? Directeur Hollings kwam niet op me over als een man om bang voor te zijn. Hij was een man die respect verdiende. Hij leidde een elitaire universiteit die de knapste koppen van de wereld opleidde.

‘Laat haar binnenkomen.’ De diepe klank van zijn stem liet iets tintelen in mijn ruggengraat. Misschien kon hij toch mensen angst inboezemen. Ik wilde graag geloven dat ik degene was die anderen intimideerde, dat ik de leiding kon nemen in elke situatie, dat ik meer zou zijn dan gewoon een secretaresse of iemand die koffie voor hem moest halen. Ik wilde een vrouw zijn die over haar wereld heerste, maar hoezeer het me ook dwars zat, ik had de hulp van een man nodig om me zo’n positie te bezorgen.

‘Sluit de deur, alsjeblieft,’ zei hij zonder zijn hoofd op te tillen. Hij bladerde door wat papieren op zijn bureau en keek toen naar me op. ‘Kom eens hier.’

Mijn hakken klikten in staccato op de tegels. Met opgeheven hoofd marcheerde ik naar zijn bureau. Ik weigerde niet, ik deed wat me gezegd werd. De directeur kwam niet over als een man bij wie ik veel uit kon halen.

Hij was jonger dan de meeste mannen in zijn positie en hij was er niet gekomen door te twifelen aan wat hij wilde. Als hij mij aan zijn bureau wilde hebben staan, zou ik daar gaan staan. Ik keek naar zijn donkere haar en staarde in zijn goudkleurige ogen, de kleur van whiskey. Hij was een lust voor het oog, succesvol en sexy tegelijk.

Hij stond op en gebaarde naar de leren bank tegen de muur. Ik liep naar de bank en streek mijn zwarte kokerrok over mijn dijen glad. Ik trok het zijsplitje wat naar beneden, zodat alleen een glimp van mijn blote huid te zien was toen ik plaatsnam. Eerst hield ik mijn benen opzij, dat was de meest damesachtige manier om te zitten. Maar toen kruiste ik mijn ene been over het andere, omdat ik me daardoor vrouwelijker voelde, en ik merkte hoe zijn ogen van het splitje van mijn rok naar mijn kuiten gleden.

Met zijn lengte en breedte torende hij als een donkere wolk boven me uit; niet bepaald de manier waarop ik dit gesprek wilde

beginnen. ‘Blijft u staan?’ vroeg ik.

Hij vernauwde zijn ogen en zijn blik schoot heen en weer tussen de bank en mij, alsof hij in strijd was met zichzelf. De bank won.

Een heerlijke lucht dreef mijn neus binnen toen de kussens van de bank onder zijn gewicht inzakten. Deze man droeg geen Old Spice of goedkope *eau de cologne*. Hij had rijkdom die al eeuwen in de familie was. Het was te zien aan zijn dure sokken en zijn zijden stropdas.

‘Hoe kunt u me van dienst zijn, juffrouw Tierney?’

Ik hield van de manier waarop hij mijn naam zei: een harde T, gevolgd door de andere letters die bijna een fluistering waren.

Mijn hart sloeg over en mijn zenuwen speelden op. Ik had geen idee wat ik hem kon bieden. Ik wist alleen dat ik na achtendertig pogingen eindelijk in zijn kantoor zat. Ik was geen opgever.

‘Ik zit in de problemen, directeur Hollings.’ Ik was nooit een zwakke vrouw geweest, maar het leek me geen slecht idee om eerst de dame-in-nood uit te hangen. ‘Ik moet nog een jaar om mijn diploma te halen en ik ben bang dat ik het niet kan betalen om dat jaar af te maken.’ Ik probeerde een traan weg te pinken, maar ik was niet zo’n talent, dus wreef ik in mijn droge ooghoek, in de hoop op zijn gevoel van medelijden in te spelen.

Hij bleef naar mijn benen kijken en likte langs zijn lippen. ‘Je hebt deze baan dus nodig.’

Ik zuchtte inwendig en mijn schouders zakten naar beneden. De dame in nood kon niet op medelijden rekenen, dat was inmiddels duidelijk. Het was tijd om zijn ego te strelen. ‘U bent de machtigste man hier op de universiteit.’ Ik liet mijn hoofd zakken en liet mijn haar voor mijn gezicht vallen. ‘Ik dacht dat u misschien...’

Hij gleed naar voren en duwde de strengen haar achter mijn oor. ‘Wat dacht je, juffrouw Tierney?’

Ik likte langs mijn rode appel-lipgloss. Zijn ogen volgden het puntje van mijn tong. ‘Ik dacht dat ik wel geschikt zou zijn voor deze zomerbaan. Ik heb een baan nodig en u heeft een assistente nodig.’ Hij leunde achterover en trok beide wenkbrauwen zo hoog

De assistente

op dat ze verdwenen onder de rand van zijn donkerbruine haar.

‘Assistente?’ Hij verschoof op het kussen tot hij tegenover me zat. ‘Ik dacht meer aan een tijdelijke baan. Als ik je als assistente zou aannemen, zou je hier stage lopen en zou ik je mentor zijn.’ Zijn knie streek langs mijn dij. ‘Welke ervaring breng je mee om op deze positie te gebruiken?’ Hij beet nadenkend op zijn onderlip.

‘Ik ben verantwoordelijk, ik ben gemotiveerd en een snelle leerling.’

‘Maar heb je ervaring?’ De manier waarop hij het vroeg, gaf me het gevoel dat hij naar méér vroeg dan mijn typevaardigheden of mijn kennis van stenografie.

‘Ik kan aantekeningen maken, tienvingerig typen en de telefoon beantwoorden. Wat ik niet weet, zal ik leren. Ik streef ernaar om alles goed te doen.’ De laatste keer dat ik iets heel hard nodig had, was ik met een man naar bed gegaan voor een tweedehands auto en collegegeld voor een semester. ‘Ik heb deze baan écht nodig. Ik ben wanhopig.’ De woorden hadden een soort ademloze Marilyn Monroe-achtige weemoed in zich die ik niet van mezelf herkende, maar ik was er op dit moment blij mee.

‘Wanhoop kan gevaarlijk zijn.’ Zijn ogen gingen naar de gesloten deur. ‘Waar is je familie?’

‘Ik ben enig kind en mijn moeder woont in het noorden.’ Om precies te zijn woonde ze in een nudistencommune. Ze kon me niet helpen. Ze had minder dan ik. Ze had graag gewild dat ik bij haar was gebleven, maar ik had grotere dromen dan naakt biologisch tuinieren en vrije liefde.

‘Ik was ook enig kind.’ Hij trok aan zijn das en leunde achterover. Daarmee nam hij afstand van me, maar zijn blik bleef op mijn gezicht gevestigd.

‘Ik ben opgegroeid met een hoop andere kinderen om me heen.’ Wonen in een commune waar iedereen het met elkaar deed, bracht een hoop kinderen voort. Mama was beschermend en had de mannen bij me weggehouden tot ik zeventien was, de leeftijd waarop ik mocht trouwen. Daarna mocht ik zelf kiezen. Ze wist niet dat ik al sinds m’n zestiende seks had met Daniel Ockey, een jongen met wie ik elke dag naar school liep. Je kon niet in een

nudistenkolonie wonen met honderden mannelijke geslachtsdelen die je om de oren vlogen en níét nieuwsgierig zijn. We voedden onze nieuwsgierigheid elke dag na school, achter de fietsenstalling.

‘Dus wat je me vertelt is dat je weet hoe je braaf moet spelen in de zandbak.’

‘Ik kan braaf spelen als het moet.’ Ik sloeg mijn benen over elkaar en zag hoe hij naar me keek. ‘Ik kan aardig zijn, maar ik zal doen wat ik moet doen om te krijgen wat ik wil.’

‘Wat is het dat je wilt?’

‘Ik wil het allemaal, directeur Hollings. Elke centimeter van alles wat het leven me kan bieden.’ Ik leunde achterover en keek hem strak aan.

Zijn amberkleurige ogen hadden nu een donkere chocoladekleur. Een druppel zweet vormde zich op zijn voorhoofd. ‘Mag ik je Sandra noemen?’

‘Natuurlijk.’ Hij mocht me alles noemen, zolang hij me de baan maar gaf.

‘Ik heb nog een sollicitatiegesprek vandaag, na dit gesprek. De persoon die ik kies moet ruimdenkend en beschikbaar zijn.’

Ik legde mijn hand op zijn been. ‘Kies alstublieft voor mij,’ fluisterde ik. Mijn vingers gleden langs zijn broekspijp tot ik mijn hand van zijn knie liet vallen.

Hij schraapte zijn keel en keek op zijn horloge. ‘Sandra, ik...’ Hij wierp een blik op de deur en toen op mij.

Mijn tijd zat erop: duidelijk. ‘Het spijt me dat ik zoveel van uw tijd in beslag heb genomen, directeur Hollings.’ Ik pakte mijn tas en liep naar zijn bureau. ‘Ik zal mijn telefoonnummer achterlaten voor het geval u meer vragen heeft. Ik weet zeker dat ik deze zomer een aanwinst voor u kan zijn.’ Ik krabbelde mijn nummer op een stukje van zijn briefpapier. ‘Ik ben goed in typen, mondeling dictee opnemen en ik ben heel...’ Ik liet de opmerking even hangen terwijl ik de laatste twee cijfers van mijn telefoonnummer opschreef. ‘... gehoorzaam,’ maakte ik af.

Ik liep naar de deur, draaide me om en glimlachte. ‘Tot ziens.’ Ik sloot de deur achter me.

Iemand zei ooit dat wanneer een man zich aangetrokken

De assistente

voelde tot een vrouw, zij zijn zwakke plek werd. Ik had nooit volledig stilgestaan bij de macht die je als vrouw had, tot nu. Een man met de juiste passie kon een meisje geven wat ze wilde. Alles wat ze nodig had was de drang om te gaan voor wat ze wilde en het lef om het te pakken als het haar werd aangeboden.

Nee, ik werd vanochtend niet wakker met de gedachte: *Ik verleid de directeur zodat ik een baan krijg*. Het leek gewoon te gebeuren zonder die intentie, hoewel hij me achteraf gezien wel al meteen aantrekkelijk had gevonden toen ik in de wachtkamer had gezeten.

Toen hij mijn haar naar achteren duwde om mijn gezicht te kunnen zien, besepte ik dat het niet de aanraking van een bezorgde man was die wilde kijken hoe het met me ging. Nee, het was de aanraking van een minnaar in spe.

Mam vertelde me altijd dat de sleutel tot het beïnvloeden van mannen was om ze aan het lijntje te houden zodat ze terugkwamen voor meer. Voor mij stond er meer op het spel dan een goed orgasme. Ik had een baan nodig, maar goede seks zou een leuke bonus zijn. Of misschien kon ik onderhandelen over een studiebeurs. Dat was een idee. Een prettig idee. Ik had meer gedaan voor minder dan dat.

Nou, ik had het zaadje geplant en nu was het tijd om te vertrekken. Het kon werken, of niet. Hoe dan ook was ik niet slechter af dan toen ik binnenkwam. Ik was hier weggegaan als een meisje met een studieschuld en nog één jaar te gaan en zo was ik ook binnengekomen. Wie weet zou ik een telefoontje krijgen waarin hij zei: 'Laten we iets voor elkaar betekenen.'

'Hoe is het gegaan?' vroeg Greta met een hoopvolle uitdrukking.

Ik giechelde een beetje en keek over mijn schouder naar de directeur, die zijn broek net recht trok toen hij opstond. 'Het is moeilijk te zeggen.'

Hoofdstuk 2

Ik gooide mijn handtas op het aanrecht van de keuken en racete naar mijn antwoordapparaat. Ik drukte op de knop en luisterde naar de stem die me vertelde dat ik geen nieuwe berichten had. Mijn schouders zakten naar beneden en ik slaakte een teleurgestelde zucht. Maar hij zóú bellen. Ik wist het diep vanbinnen.

Ik opende de kastdeur om een koffiemok te pakken, maar het deurtje viel eruit toen ik het nog in mijn hand hield. ‘Verdomme.’ Ik had mijn huisbaas weken geleden al gevraagd om dat stomme scharnier te repareren, maar hij was niet gemotiveerd om ook maar iets te repareren. Hij kreeg zijn huur toch wel, ongeacht of hij dingen repareerde. Mijn douchekop was er zes maanden geleden afgevallen en werd nu op zijn plaats gehouden met duct tape.

Betaalbare appartementen waren moeilijk te vinden in New York City, en deze plek was een koopje dat ik niet kon laten lopen, hoewel het hier vreselijk was. Wat kon het me schelen dat het zeil gebarsten was en de verf afbladderde? Dit was niet mijn huis voor altijd. Het was mijn huis voor nu.

Ik zette de ketel op het fornuis en verwarmde water voor een kop thee. Engelse ontbijtthee was wat mij betreft genoeg thee voor een hele dag, want het was sterk spul. Ik zat aan mijn hoektafel op de tweedehands stoel die ik voor twee dollar had gekocht en in een meesterwerk had veranderd. Ik hield van strakke lijnen. Alles

De assistente

was beter als het netjes en verguld was. Zwart. Wit. Goud. Dat was mijn kleurenpalet, en het kleurde alles in mijn leven, van mijn houding tot de kleren die in mijn kast hingen.

Ik opende *The New York Times* en bladerde naar de financiële sectie. Hank Waller, miljardair, was in de gevangenis beland omdat hij met een hoer naar bed was geweest. *Domme man*. Er waren genoeg manieren om een vrouw te vinden zonder op tochtige hoekjes iemand op te pikken. Wat zonde. Hij zou een jaar moeten zitten. Ik wilde niet eens denken aan het geld dat hij zou verliezen aan advocaten en al het loon dat hij nu misliep.

Machtige mannen waren zwak als het op hun pik aankwam, want die liepen ze achterna. Er was een groot aantal invloedrijke mannen ten val gekomen door hun verlangens. Er moest toch een betere manier voor hen zijn om te krijgen wat ze wilden? Geen straathoeken. Geen onderhandelingen in donkere steegjes. Zou het niet geweldig zijn als een man een meisje kon bestellen zoals hij zijn favoriete lunch bestelde? En zou het niet mooi zijn als een vrouw hetzelfde kon doen? Hoeveel Mrs. Robinsons wilden stiekem een eigen Dustin Hoffman en waren bereid voor hem te betalen?

Seks werd te serieus genomen. Het was net zo normaal als slapen of eten, maar op de een of andere manier leerden mensen seks als iets heiligs te beschouwen, of als iets waar een taboe op rustte. Ik begreep het niet. Seks was een intieme handdruk. Het betekende niets tenzij jij wilde dat het iets betekende, en degenen die verstrikt raakten in het idiote idee van ware liefde waren stommelingen. Ik groeide op met de wijze les dat je van veel mensen kon houden.

Seks was verlichting van stress. Het was voedsel voor je geslachtsorganen, niets meer. Iets om te ontdekken en van te genieten.

Een paar stukjes van die wijsheid waren aan mij doorgegeven door mijn moeder. Eén keer zei ze me dat ik niet kon weten of vanille wel mijn favoriete smaak was voordat ik alle andere smaken had geprobeerd.

Welke smaak had de directeur? Mijn gedachten dwaalden

steeds terug naar het interview... en die man. Hij had niet veel vragen gesteld; hij was meer geïnteresseerd geweest in mijn benen en lippen. Mannen als de directeur hadden niet per se geld, maar ze hadden iets belangrijkers: connecties. Zijn lijst aan mensen op wie hij invloed had, was lang en uitgebreid. Je hoefde maar naar een willekeurige *society column* te kijken en directeur Hollings schudde er op een foto handen met de crème de la crème.

Die mannen hadden uitgevogeld hoe ze altijd konden snoepen van het buffet. Als je er eenmaal was, kon je kiezen wat je wilde, maar er komen was het hele punt. Weinig vrouwen kregen de kans om met de grote jongens aan tafel te zitten.

Toen de ketel floot, deed ik een theezakje en een theelepeltje suiker in mijn mok en ging terug naar mijn zwart-gouden stoel. Hij stond naast een vondst die ik aan de kant van de weg had gedaan: een tafel die alleen nog geschuurd en geveerd hoefde te worden om zo in een galerie te passen. Dat was wat ik deed. Ik pakte rotzooi en maakte er mooie dingen van. Ik polijste steenkool tot diamanten. Ik zou mijn probleem omzetten in winst en die winst zou een penthouse op Fifth Avenue worden, ingericht met witte, zwarte en gouden kleuren. Ik zou op mijn bank zitten in mijn Chanel-pak, thee drinken en lachen om de wereld omdat ik het spel beter had leren spelen dan sommige mannen die de regels maakten.

Terwijl ik over mijn notitieblok hing, schreef ik de naam *Directeur Hollings* steeds weer opnieuw op tot de pagina zwart werd.

Toen de telefoon ging, bleef ik even zitten, want zo graag wilde ik niet opnemen. Ik wist wie het was. Slechts drie mensen hadden mijn nummer. Mijn moeder, die nooit belde. Mijn beste vriendin Jenny, die op haar werk was om de *specials* aan hongerige klanten te serveren. En nu dus directeur Hollings. Net voordat het antwoordapparaat het zou overnemen, nam ik op met: 'Hallo.'

'Sandra, ik ben het, Mark.' Zijn stem was sterk en krachtig, een stem die de leiding nam.

'Wie?' Ik wist precies wie hij was, maar als ik wanhopig klonk, had hij de onderhandelingen in de hand en ik wilde controle over

De assistente

mijn leven.

‘Mark Hollings, de directeur.’

Ik giechelde als een schoolmeisje. ‘Het spijt me, ik herkende de naam Mark zo snel niet.’

Hij schraapte zijn keel. ‘De baan is voor jou.’

‘O, echt?’ Ik was meer dan opgewonden, maar ik probeerde nonchalant te doen.

‘Ik kan niet wachten om met je te werken. Zei je nou dat je goed bent in mondeling dictee opnemen?’ Ik zou zweren dat zijn stem hees werd bij het woord “mondeling”.

‘Ja. En ik weet zeker dat ik beter word als ik oefen. Met mondeling dictee opnemen dus.’

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen.’ Zijn verleidelijke toon vibreerde door me heen en deed me sidderen. Het enige wat ik wist was dat ik ter plekke verleid werd door de hoge positie van deze man en waar het me kon brengen.

Een ander stukje waarheid dat ik van mam had geleerd, was: *Het gaat niet om wat je weet, het gaat om wie je kent.* Als ik het goed speelde, zou ik mijn diploma halen én de juiste mensen ontmoeten om me vooruit te helpen.

‘Wanneer kan ik beginnen?’

‘Wat dacht je van morgen? We kunnen om negen uur beginnen met je training.’

‘Perfect.’ Ik wilde ronddansen in mijn appartement – ik was zijn kantoor binnengelopen zonder hoop of plan en nu bleek dat ik naar buiten was gelopen met zijn aandacht én een baangarantie. ‘Is er een kledingvoorschrift?’

‘Wat je vandaag droeg was perfect.’

Dat geloof ik graag, dacht ik zelfvoldaan, terwijl ik me het korte rokje en de laag uitgesneden blouse herinnerde. Inderdaad perfect. ‘Oké, hoe zit het met het salaris? Of kan ik werken voor collegegeld?’

‘Minimumloon voor de uren die je werkt, bonussen voor extra projecten. We kunnen het morgen over het collegegeld hebben.’

Extra projecten? Bonussen? Mijn leven werd met de minuut beter. Hij zou zich kapot lachen als hij beter naar me keek. Ik had